

Full diocesà

26 de febrer del 2017

p4 – Jornada de la Vida Consagrada

p5 – Recés de Quaresma per a laics al Seminari

Bodegón de L.E. Meléndez (Museo del Prado)

La penitència quaresmal

Tots els fidels, cadascú a la seva manera, estan obligats per la Llei Divina a fer penitència; tanmateix, perquè tots ens unim a una pràctica comuna de penitència, s'han fixat uns dies penitencials, per a practicar l'oració, la pietat i la caritat, complir amb major fidelitat les pròpies obligacions i observar el dejuni i l'abstinència.

Són dies penitencials tots els divendres de l'any, en especial els de Quaresma, a no ser que coincideixin amb alguna solemnitat. Aquests dies han de guardar l'abstinència de carn els fidels de majors de 14 anys.

Els divendres de l'any que no són Quaresma, l'abstinència de carn es pot substituir per la lectura de l'Escriptura,

l'almoina penitencial, obres de caritat, obres de pietat (participar en l'Eucaristia, resar el rosari) o alguna mortificació. Per Quaresma, l'abstinència de carn no pot ser substituïda.

El Dimecres de Cendra i el Divendres Sant, a més de l'abstinència de carn, s'ha de guardar el dejuni. En què consisteix aquesta pràctica? Obliga els fidels d'entre 18 i 59 anys i consisteix a fer només un àpat al dia, encara que no es prohibeix menjar quelcom al matí i al vespre.

Pràctiques que ens han ajudar a convertir-nos a Jesús, a desprendre'ns de les coses materials i a tenir un cor obert i despert a les necessitats del proïme.

«El meu jutge és el Senyor. Per tant, no judiqueu res abans d'hora»

Diumenge VIII de durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Sió diu: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi.» ¿Creus que una mare s'oblidarà del nen que té al pit, i no s'apiadarà del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.

(49,14-15)

Salm responsorial

Només en Déu reposa la meva ànima.

(Salm 61)

Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, que la gent no vegi en nosaltres més que uns servidors de Crist, administradors del que Déu s'ha proposat. Doncs bé, dels administradors l'únic que n'esperem és que siguin fidels. A mi, el que menys em preocupa és que em judiqueu vosaltres o qualsevol tribunal humà. Ni tan sols jo, no em judico. La meva consciència no m'acusa de res, però això no vol dir que jo sigui irrepreensible. El meu jutge és el Senyor. Per tant, no judiqueu res abans d'hora. Espereu que vingui el Senyor: ell farà llum sobre tot allò que s'amaga en les tenebres, i farà conèixer les intencions de cada cor. Llaavors, l'elogi que es mereix cadascú vindrà de Déu.

(4,1-5)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ningú no pot servir dos amos: Si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses. Per això us dic: No us neguitegeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos, més que el vestit? Mireu els ocells que volen lliures pels aires: no sembren, ni seguen, ni guarden res als graners, però els alimenta el vostre Pare celestial. ¿I no valeu més vosaltres que ells? ¿Qui de vosaltres, per més que es neguitegi, és capaç d'allargar, ni un minut, el temps de la seva vida? I pel que fa al vestit, ¿per què us neguitegeu? Mireu com creixen els lliris dels prats: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no es vestia com cap d'aquests. I si Déu vesteix així l'herba dels prats, que hi és avui i demà ja la tiren al foc, ¿com no ho farà encara més amb

vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us neguitegeu pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Anar darrere de tot això és propi dels pagans. El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu. Busqueu per damunt de tot el regne de Déu i ser justos. No us neguitegeu, doncs, pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.»

(6,14-34)

«El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu. Busqueu per damunt de tot el regne de Déu i ser justos. No us neguitegeu, doncs, pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps»

L'esperança que ens salva

Jean Hakolimana, prev.

Les lectures d'aquest diumenge conviden a l'esperança. El papa Benet XVI deia en una catequesi: «Podem caure, però al cap i a la fi caiem en mans de Déu i, doncs, en bones mans.» En la nostra vida, de vegades les preocupacions s'acumulen i les pors es multipliquen. No tenim por tan sols de la mort, sinó també de la pobresa, de la malaltia i de les pèrdues de tota mena: pèrdua del treball, de l'estima d'un amic, de l'afecte dels fills o de l'amor del cònjuge. Enfront d'aquesta inseguretad emocional, busquem vies per a construir-nos una seguretad alternativa. Llavors el diner, el treball, la condició social o la mirada dels altres es converteixen en tants amos que ens sotmeten. Per al creient, la fidelitat i l'amor de Déu són el pilar més segur.

Convé, doncs, comprovar les nostres prioritats. Buscar primer el Regne de Déu i la seva justícia és donar-li el lloc que li correspon, acceptar que regni en les nostres vides. Posar la mirada en ell implica no deixar-nos governar pel diner, no fer del treball la nostra raó de ser, no deixar que les misèries d'aquest món marquin l'horitzó de la nostra vida. Així, tal com ho recorda el mateix Benet XVI, podem donar-nos per ja salvats, en esperança. *«Se'ns ofereix la salvació en el sentit que se'ns ha donat l'esperança, una esperança fiable, gràcies a la qual podem afrontar el nostre present: el present, encara que sigui un present fatigós, es pot viure i acceptar si porta a una meta, si podem estar segurs d'aquesta meta i si aquesta meta és tan gran que justifiqui l'esforç del camí»* (Spe salvi, 1).

La imatge

«No us neguitegeu pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.» Aquestes paraules de Jesús ens desconcerten, però són d'una gran saviesa. Ens volen alliberar de l'obsessió per la seguretad i pel tenir. Aquest afany deshumanitza, ens pot fer perdre el viure i ens fa oblidar dels altres.

Son of Mac. Katharine Turk-Truman

Lit. hores: Setmana IV

27 dilluns

—Sant Gabriel de la Dolorosa, religiós (1838-1862)
—Sant Baldomer, sots-diacon (*660)
Siràcida 17,20-28 / Salm 31 / Marc 10,17-27

28 dimarts

—Sant Romà, abat (c.390-460)
Siràcida 35,1-15 / Salm 49 / Marc 10,28-31

1 dimecres de Cendra

—Sant Rossend, bisbe (907-977)
Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6,2 / Mateu 6,1-6.16-18

2 dijous

—Sant Absaló, màrtir
Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9-22-25

3 divendres

—Sant Medir, màrtir (s.IV)
—Sant Celoni, màrtir (*300)
Isaïes 58,1-9a / Salm 50 / Mateu 9,14-15

4 dissabte

—Sant Casimir, laic (1458-1484)
Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32

5 diumenge I de Quaresma / Cicle A

—Sant Focas, màrtir (*329)
Gènesi 2,7-9;3,1-7 / Salm 50 / Romans 5,12-19 / Mateu 4,1-11

Jornada de la Vida Consagrada i la Candelera

El dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor (popularment, la Candelera), les comunitats religioses celebraren la Jornada de Vida Consagrada.

A Solsona va presidir la celebració el bisbe Xavier Novell, acompanyat de capellans de l'arxiprestat i amb la presència de les comunitats religioses de Solsona: Companyia de Maria i Missioneres Filles del Cor de Maria.

A Mollerussa fou el dia 3 de febrer, al monestir de Santa Teresa de les Carmelites Descalces. La celebració fou presidida també pel senyor bisbe, amb motiu de la visita pastoral. Hi hagué la presència de les comunitats següents: Carmelites Descalces, Germans de

la Salle, Germans de la Creu Blanca, Carmelites Vedruna i Mercedaris de Sant Ramon.

El diumenge 5 de febrer, membres de la vida consagrada i sacerdots de Berga es van aplegar a la comunitat de les Carmelites Vedruna per celebrar aquesta jornada. També hi participaren sacerdots d'altres pobles berguedans i les Carmelites Missioneres de Navàs.

A la parròquia de Tàrrega, la celebració fou presidida per Mn. Josep M. Vilaseca i coincidi també amb la festa de Vida Creixent, ja que Simeó i Anna, els ancians de la Presentació del Senyor al Temple, són els patrons d'aquest Moviment Cristià de la Gent Gran.

Necrològica

Mn. Ramon Garcia i Escaler

Mn. Ramon Garcia va néixer a Obiols el dia 3 d'abril de 1940. Va iniciar els seus estudis eclesíastics al Seminari de Solsona l'any 1951. Va estudiar teologia a Comillas a partir de 1959. El dia 18 de juliol de 1965 va ser ordenat prevere també a Comillas.

Durant els anys del seu ministeri va servir pastoralment les parròquies de la Vedella, Navàs, Bergús, Súria, la Tallada, Bellmunt i Civit. La major part del seu sacerdoci el va exercitar servint pastoralment l'exèrcit, des de 1971 fins a la seva jubilació el 3 d'abril de 1999.

A partir d'aquest any fins al moment del seu decés, entre altres serveis, cal destacar la seva col·laboració a la parròquia de Santa Maria de Sants a Barcelona. Des de la diòcesi volem agrair a Mn. Ramon aquests anys dedicats al ministeri presbiteral. Descansi en pau.

La Mare de Déu de Lurdes presideix la missa de la comunitat de Tàrrega

Josep Castellà

El cap de setmana 11 i 12 de febrer la comunitat parroquial de Tàrrega desenvolupà una sèrie de celebracions amb motiu de la festa de la Mare de Déu de Lurdes.

El dissabte, a la capella dels Dolors i el Santíssim, es féu l'adoració i el rés del rosari amb espelmes pregant especialment per tots els malalts. El diumenge la missa de la comunitat estigué dedicada a la Campanya contra la Fam de Mans Unides i alhora és tingué molt present la gent malalta, presidint la imatge de la Mare de Déu de Lurdes.

L'eucaristia s'inicià amb una processó d'entrada de la seva imatge des de la capella dels Dolors fins a la nau central de Santa Maria de l'Alba, presidint el rector, Mn. Josep Maria Vilaseca, i concelebrant-hi amb el pare escolapi targarí Jaume Salas.

La celebració acabà amb la processó de retorn de la Mare de Déu de Lurdes a la capella dels Dolors i el besmans dels feligresos, compartint-se uns dolços servits per l'equip d'acolliment de la parròquia.

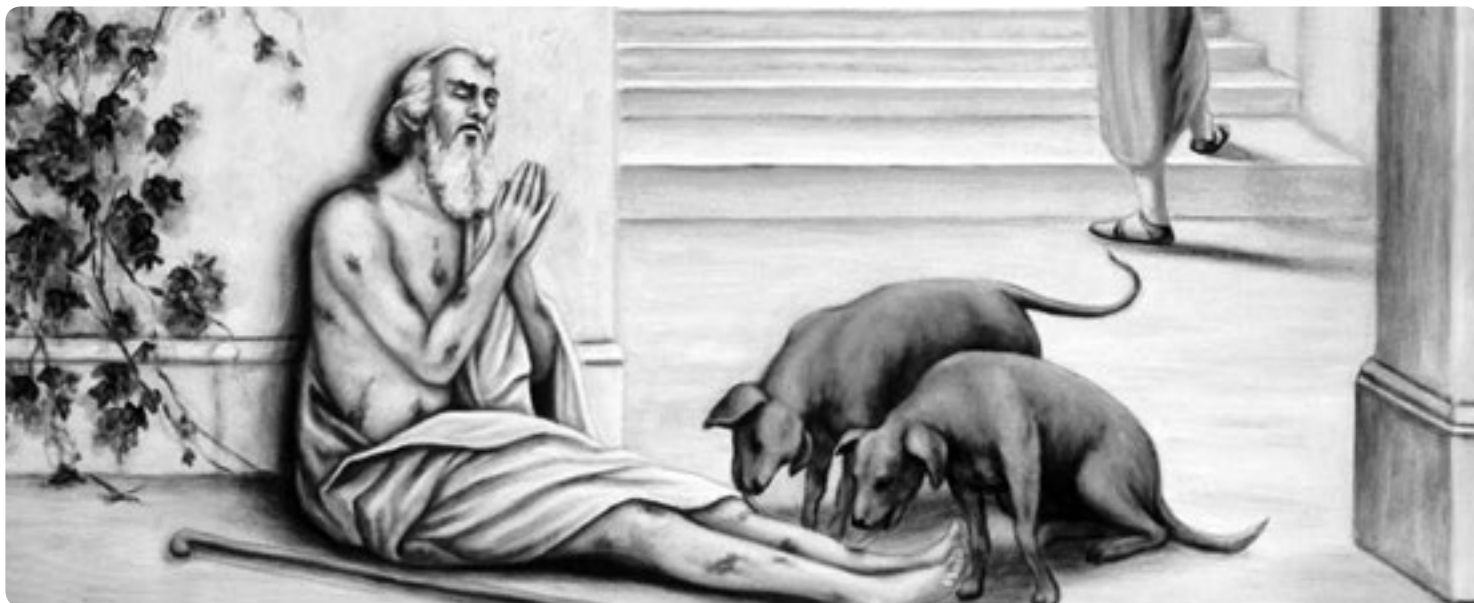
Recés de Quaresma per a laics al Seminari

El dissabte dia 4 de març tindrà lloc al Seminari de Solsona el recés de Quaresma per a laics. Enguany, guiarà les meditacions Mn Lluís Grifell i Vilà.

Tots sabem com costa d'aturar l'activitat diària i dedicar un temps llarg al Senyor per escoltar allò que vol dir-nos, però per als creients aquesta hauria de ser una necessitat bàsica i fonamental. En paraules del papa Francesc: «Para escuchar al Señor, es necesario aprender a contemplarlo, a percibir su presencia constante en nuestra vida; es necesario detenerse a dialogar con Él, darle espacio con la oración.»

L'horari del recés és de les 9.30h a les 18h i el preu és de 20€. Per a inscripcions: recessosolsona@bisbatsolsona.cat – 629 42 86 83 – núm. de compte ES26-2100-3343-5822-0004-2899 (indicar el nom). Comissió Recessos i Exercicis/DEAS.

Quaresma 2017: la Paraula és un do. L'altre és un do.

Missatge quaresmal del sant pare Francesc (I)

Enguany el missatge quaresmal del Sant Pare està dedicat a la paràbola de l'home ric i el pobre Llätzer (cf. Lc 16,19-31). En destaquem els fragments més significatius.

L'altre és un do

La paràbola comença presentant els dos personatges principals, però el pobre és el qui trobem descrit amb més detall: ell es troba en una situació desesperada i no té força ni per a aixecar-se, està ajagut a la porta del ric i menja les engrunes que cauen de la seva taula, té nafres per tot el cos i els gossos vénen a llepar-les-hi (cf. vv. 20-21). El quadre és fosc, i l'home, degradat i humiliat.

L'escena resulta encara més dramàtica si considerem que el pobre es diu Llätzer: un nom ple de promeses, que significa literalment 'Déu ajuda'. Aquest no és un personatge anònim, té trets concrets i es presenta com algú amb una història personal. Mentre que per al ric és com si fos invisible, per a nosaltres és algú conegut i gairebé familiar, té un rostre i, com a tal, és un do, un tresor de valor incalculable, un ésser estimat, recordat per Déu, encara que la seva condició concreta sigui la d'una desferra humana (cf. Homilia, 8 gener 2016).

Llätzer ens ensenya que l'altre és un do. La relació justa amb les persones consisteix a reconèixer amb gratitud el seu

valor. Fins i tot el pobre a la porta del ric no és una càrrega molesta, sinó una crida a convertir-se i a canviar de vida. La primera invitació que ens fa aquesta paràbola és a obrir la porta del nostre cor a l'altre, perquè cada persona és un do, tant si és un veí nostre com si és un pobre desconegut. La Quaresma és un temps propici per a obrir la porta a qual-sevol necessitats i reconèixer-hi el rostre de Crist. Cada un de nosaltres en trobem en el nostre camí. Cada vida que trobem és un do i mereix acolliment, respecte i amor. La Paraula de Déu ens ajuda a obrir els ulls per a acollir la vida i estimar-la, sobretot quan és dèbil. Però per a fer això cal prendre's seriosament també allò que l'Evangelí ens revela sobre l'home ric.

Cada vida que trobem és un do i mereix acolliment, respecte i amor

L'article

Confiança en els fills

Josep Maria Rovira Marsal

En una pel·lícula molt antiga, en blanc i negre, sobre la vida d'Edison, es dona l'escena següent: al laboratori del físic inventor, entre moltes altres coses, de la llum incandescent arriba el moment de provar la primera bombeta després d'un llarg temps de treballs i investigacions prèvies. Edison (Spencer Tracy), davant l'expectació d'uns quants col·laboradors i amics, agafa la bombeta i la lliura amb certa solemnitat a un ajudant adolescent perquè la col·loqui. El noi agafa la bombeta per traslladar-la al seu lloc, però amb tan mala sort que ensopega, cau i aquesta es trenca. La desil·lusió és gran, perquè significa un retard important del possible invent. Mesos més tard, un cop construïda de nou, es torna a repetir el moment del primer assaig. Edison sorprèn tothom tornant a lliurar, amb un somriure, la bombeta al mateix noi, el qual, amb el rostre il·luminat per l'emoció i l'agraïment, aquesta vegada la trasllada amb èxit fins al lloc definitiu, i culmina d'aquesta manera l'experiment.

Aquesta anècdota de la pel·lícula pot servir per a fer-nos reflexionar sobre la importància que té —dins l'àmbit educatiu, dins la família, dins el col·legi...— la confiança. Confiança que, si bé comporta riscos, és el marc necessari per a desenvolupar l'autonomia, l'esperit d'iniciativa, i amb això la llibertat i responsabilitat. Objectius, tots ells, de l'educació.

Hem de saber confiar en els nostres fills. D'acord amb la seva edat hem de donar-los la iniciativa en la realització d'algunes tasques i confiar en ells. El sentit comú dels pares sabrà discernir quins treballs, quines feines, gestions i decisions poden i són capaços de dur a terme. A partir dels dos anys serà, per exemple, treure el plat de taula, amb el perill que això comporta... per als plats. Més grans s'encarregaran d'alguna feineteta de casa, deixarem que mirin de solucionar alguna gestió o que decideixin fer amb els seus estalvis alguna despesa extraordinària. Sabrem concedir parcel·les d'autonomia apropiades a cada edat i confiar en ells absolutament. I com que tenen el dret d'equivocar-se o de fer-ho malament, de vegades serà necessària, com en el cas de la pel·lícula esmentada, una segona oportunitat després, si cal, d'una orientació apropiada... i tornarem a deixar-los fer confiant en ells, sabent, però, que hem d'estar disponibles per a quan ens necessitin de veritat.

Els nois i noies responen més favorablement en la mesura en què es confia en ells. La confiança dona l'àmbit necessari perquè una persona pugui desenvolupar les seves capacitats.

La Pel·lícula

Lo que de verdad importa

Dirigida per Paco Arango.

Espanya, 2017.

Intèrprets: Oliver Jackson-Cohen i Camilla Luddington.

Comèdia/realisme màgic.

Per a joves.

Alec és un enginyer mecànic anglès, faldiller i jugador, incapaç de posar en ordre la seva vida. Quan la seva botiga de reparació d'aparells electrònics és a punt de fer fallida, un familiar que mai no va saber què tenia s'ofereix a solucionar els seus problemes a canvi que es traslladi un any al Canadà, el lloc d'origen dels seus avantpassats. Allí descobrirà que al seu al voltant comencen a succeir les coses més incomprensibles. Enfrontar-se a si mateix, al seu passat, a la seva vida i, sobretot, al do que mai no havia sabut que tenia (el de poder curar), inspirarà les persones que l'envolten a creure en una mica més allà del que es pot explicar.

Pel·lícula que aprofundeix en la fe, la gràcia i la llibertat.

Realitat i desafiaments de les famílies (5)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Avui sí! Acabo els meus comentaris al segon capítol de l'*Amoris laetitia*. Ho faig, fent notar els temes delicats sobre la realitat de la família que el Papa recorda i que reclamen no sucumbir a les idees de moda incompatibles amb la nostra fe.

El Sant Pare alerta sobre: els intents d'equiparar les unions de fet o entre persones del mateix sexe al matrimoni (AL,52); el manteniment de la poligàmia, dels matrimonis combinats, la convivència prèvia al matrimoni i aquella convivència no orientada a un vincle institucional (AL,53); la pervivència de la discriminació de la dona i les formes de feminisme que no podem considerar adequades (AL,54); i la ideologia de gènere i la separació entre l'acte generatiu i la relació sexual entre home i dona (AL,56).

Comento tan sol els dos desafiaments que més esclatxes provoquen en la nostra fe a causa de llur penetració en el nostre clima cultural.

Es considera que hi ha diversos tipus de famílies i que totes tenen els mateixos drets i el mateix valor social. Nosaltres, però, creiem que l'única relació familiar present en el projecte creador de Déu és el matrimoni exclusiu i estable entre un home i una dona obert a la generació i l'educació dels fills. «Cap unió precària o tancada a la comunicació de la vida no ens assegura el futur de la societat», diu el Papa. Certament, en un marc de llibertat, hem de respectar totes les situacions familiars que poden oferir una certa estabilitat, sense oblidar que quan es privilegia la llibertat i els drets personals en detriment de la institució familiar clàssica no s'està afavorint «la maduració de les persones, el cultiu dels valors comunitaris i el desenvolupament ètic de les ciutats i els pobles» (AL,52).

Ha progressat moltíssim una concepció de la persona que «nega la diferència i la reciprocitat natural d'home

i dona.[...] Aquesta ideologia porta a projectes educatius i orientacions legislatives que promouen una identitat personal i una intimitat afectiva radicalment desvinculada de la diversitat biològica entre home i dona. La identitat humana queda confinada a una opció individualista, fins i tot mutable en el temps» (AL,56). Aquesta ideologia, anomenada de gènere, defensa el dret al canvi de l'orientació o la identitat sexual natural sobre la base de la distinció entre el sexe i el gènere, entre tenir sexe masculí o femení i sentir-se home o dona. Aquesta ideologia està penetrant els projectes educatius, els plans d'igualtat i fins el procés constituent del nostre país.

Els cristians no podem sucumbir a aquesta visió: no és veritat que la llibertat personal ho pugui canviar tot! No és bo, en aquest cas, pretendre canviar la natura de les coses! Cal, doncs, que coneguem allò que diu aquesta ideologia i per què és incompatible amb la comprensió cristiana de la persona humana. Llegeix, si us plau, la carta pastoral dels bisbes portuguesos sobre la ideologia de gènere que trobareu penjada en català a la web. És breu i força clara.

